

Ikki ein stovnur, men eitt heim

Seinasta leygardag varð Suðuroyar Ellis- og Røktarheim vígt. Tað var Eivind Vilhelm, biskupur, sum vígdi heimið. Umframt E. Vilhelm vóru eisini prestarnir Elsa Funding, hvalbiarprestur og Martin Restorf Jacobsen, vágsprestur.

Til sjálva vígsluna, sum fór fram í ovaru gongini á ellis- og røktarheiminum, vóru tey sum búgva á heiminum, starvsfólk og ein hópur annars, sum høvdu leitað sær hagar til hátíðarhaldið

Aftan á vígsluna var døgverði fyri útvíð 250 fólkum. Harimillum búfólkinum á heiminum og starvsfólkinum. Sverri Skaalum, formaður fyri nevndini fyri Ellis- og Røktarheimið, bjóðaði vælkomnin og greiddi frá gongdini í málinum.

— Her er rokkið eitt mál, sum tú og mangur annar við ávisum ivasemi sá fyri tær, tað vóru so ofta lyftir hildin uppi, mál løgd fyri, men úrslitið var so sum so.

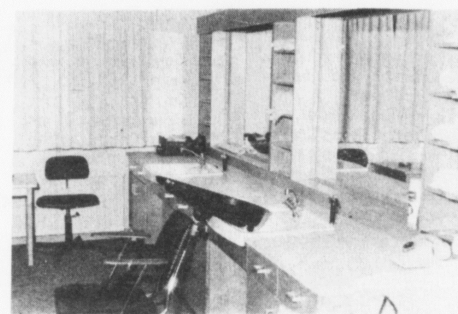
Tá landsstýrið í sinari tíð legði eina ætlan um bygging av ellis- og røkt-

Norðuroyggiar og so Eysturoyggin, segði Jákup Lindenskov, og helt fram:

— Tað var allatiðina metan landsstýrisins, at rætt mundi vera at byggja í tilknýti til tey verandi sjúkúshúsin her og í Klaksvík. Fyrirunirnar vóru

var komin í landsstýrið, dugdi eg at siggja, at ilt var hjá sjúkúshúsinum at taka sær av øllum teimum, sum hjálpinar tørvaðu, tí plássíð var ikki til at taka sær av øllum teimum, sum meira kravdu røkt enn beinleiðis sjúku- og lækna hjálpu. Hetta vita flestu tykkara nógv betur, men stóðan, sum hon var á sjúkúshúsinum, segði mær klárt, at nakað mátti gerast, ongantíð ov skjótt.

Tað kann gott vera, at vit eru ymisk á máli um, hvussu best hevði verið. Men í dag gleðast vit øll um liðugt verk, um góð viðurskipti og framtak, serliga fyri tey, sum røktina treingja og tey sum her skulu búgva á heim-

Hárfriðkanarstovan er væl útgjerd

hondina, tað rætta sinna- og hjartalagið og styðjandi stavin, segði J. Lindenskov.

Eitt minimum

Vit, sum umboða tað almenna eru takksamir fyri at siggja, hvat vit hava fingið fyri teir pengar, sum eru lagdir niður her, segði lögmaður.

— Tað eru tveir høvudstættir til viðgerðar av teim eldru. Hjá nøkrum er neyðugt at tey koma á eitt tilíkt heim, harafturimóti onnur kunnu vera hjá sær sjálvum, og fáa hjálpu har. Hvat betur er, kann ivaleyst elva til drúgvu tjak, segði lögmaður og segði, at øll hava lagt til merkis tann nógv kritikk av tilíklari bygging.

— Hetta er ikki annað ella meir enn eitt minimum í einum samfelag, sum vil borga fyri tryggleika fyri øllum á øllum aldri, segði lögmaður og

Frá vígsluni. E. Vilhelm talar, meðan Elsa Funding stendur undir líðini á honum. Við urguna situr Vágs prestur, Martin Restorf Jacobsen

Gleðast yvir liðugt verk

Jákup Lindenskov, landsstýrismaður fyri sosialmálum segði millum annað:

arheimum í Føroyum, var tað ikki nokur sjálfvígja hvar haldast skuldi fram. Men tað var ikki so torført at visa á, at náttúrligt var fyrst at byrja í Suðri — og raðfylgjan bleiv síðani

munandi størri enn møgulu vansar.

Eg meti hetta vera eina bygging, sum vit kunnu vera ovurfegin um. Tá eg hevði verið her suðuri nakrar ferðir eftir at eg

Jákup Lindenskov, landsstýrismaður fegnast um at heimið nú er liðugt

inum á ellisárum, segði Jákup Lindenskov.

Um almenna bygging segði landsstýrismaðurin:

— Tað verður skrivað og tað verður tosað hópin nógv um almenna bygging — og um tey sum arbeiða hjá tí almenna — og tað kemur at verða talað og skrivað hópin nógv, nú hetta heimið er bygt í Suðri.

Meðan lítið og einki fer at vera sagt um, at hetta er eitt bygningsverk, sum fyri eina langa framtíð vónandi, skal verða heimstaðurin hjá mongd av okkara samfelagsmedborgarum og medmenneskjum, sum so hjartaliga treingja til ta hjálpanði

— Her eigur ikki at vera talan um pengar, segði Sverri Midjord, borgarstjóri

Marjun Tummasarsson, Eivind Vilhelm, saman við móður síni, Marin Vilhelm, sum er elst á heiminum